

του Μιχαήλ Χούλη, Θεολόγου

«Δεν θα σωθεί κανείς αν δεν εγκαταλείψει τα πάθη του και τον εγωισμό του, αν δεν δώσει τη ζωή του για το καλό και την αλήθεια και αν δεν ακολουθήσει τον Υιό του Θεού, που είναι η όντως αλήθεια». Αυτό ήταν το νόημα των λόγων του Ιησού, όταν κάποτε προσκάλεσε τον πολύ κόσμο που τον ακολουθούσε πάντα και του αποκάλυψε ρήματα ζωής αιωνίου. Ο Κύριος δεν υποχρεώνει φυσικά κανέναν να γίνει μαθητής Του. Οι μαθητές Του θέλει να είναι ΕΘΕΛΟΝΤΕΣ ΣΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ. Γι' αυτό χρησιμοποιεί για το παρευρισκόμενο πλήθος τα λόγια: «ΟΠΟΙΟΣ ΘΕΛΕΙ να με ακολουθήσει». Η καλή πράξη έχει πράγματι αξία όταν η θέληση του ανθρώπου είναι στραμμένη ΕΛΕΥΘΕΡΑ στο καλό, και όχι όταν ο άνθρωπος υποχρεώνεται να πράξει τα άριστα. «Όποιος θέλει λοιπόν, ΝΑ ΜΕ ΑΚΟΛΟΥΘΗΣΕΙ», λέγει ο Κύριος. Δηλαδή: Αληθινός μαθητής του Ιησού είναι εκείνος που συνταυτίζεται μαζί Του, που πορεύεται μ' Εκείνον όπως τα πρόβατα με τον ποιμένα, που τον ακολουθεί στο καθήκον και τη θυσία στην εδώ ζωή, διότι έτσι θα ακολουθήσει μετέπειτα το Χριστό και στη δόξα Του, στην αιώνια ζωή.

«Όποιος θέλει να με ακολουθήσει», συνεχίζει ο Ιησούς, «ΑΣ ΑΠΑΡΝΗΘΕΙ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΤΟΥ». Δηλαδή, να παύσει να θεωρεί τον εαυτό του σαν το κέντρο του κόσμου, να σταματήσει να βλέπει τους άλλους σαν όργανα για τη δική του επιβίωση, και να αρχίσει να ζει πλέον για την ανθρωπότητα, για το καλό τού κάθε ενός ξεχωριστά, με πλήρη υποταγή στο θέλημα του Θεού. Πρόκειται για την αντίθετη στάση ζωής με εκείνη που εκδήλωσε κάποτε ο Πέτρος, όταν συμβούλευσε τον Ιησού να απομακρυνθεί από το μαρτύριο για να σωθεί ατομιστικά. Ο Χριστός αξιώνει το αντίθετο: Απαιτεί από τους φίλους και μαθητές Του την αυταπάρνηση, αφού άλλωστε, η γέννηση, η ζωή και ο θάνατός Του, υπήρξε συνεχής πράξη αυταπαρνήσεως και υψιπετούς κενώσεως.

Και όχι μόνο πρέπει να απαρνηθεί τον εαυτό του ο μαθητής του Χριστού, τους λέγει και πάλι ο Κύριος, αλλά οφείλει να σηκώνει ο καθένας ξεχωριστά «ΤΟ ΔΙΚΟ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟ», όχι για μια φορά, αλλά σε όλο του το βίο. Καλεί επομένως ο Θεάνθρωπος εμάς τους χριστιανούς να διακόψουμε κάθε σχέση με τον παλιό εαυτό μας και να συμμορφωθούμε με το υπόδειγμα του σταυρωμένου Χριστού, υπομένοντας κάθε θλίψη και κάθε στενοχώρια που μας συμβαίνει, είτε κατά την εκτέλεση του αγαθού, είτε κατά την αποφυγή του κακού. Αυτό δεν σημαίνει ότι οι χριστιανοί θα πρέπει μοιρολατρικά να σκύβουν το κεφάλι σε καταστάσεις ανελευθερίας, βίας, διακρίσεων κ.λπ. ΕΙΝΑΙ ΑΝΑΓΚΗ ΠΑΝΤΟΤΕ ΝΑ ΑΓΩΝΙΖΟΜΑΣΤΕ, από τη θέση του ο καθένας, για τη θετική αλλαγή προσώπων, καταστάσεων και θεσμών. Όταν όμως μια κατάσταση δεν μπορεί να αλλάξει με τίποτα, τότε την εναποθέτουμε στο Θεό και Εκείνος μόνο γνωρίζει το αληθινό μας συμφέρον. Σε κάθε περίπτωση, το να σηκώνει κανείς το σταυρό του, ζητείται από τον Ιησού επειδή ο χριστιανός έχει την ιδιότητα του ακολούθου Του, και όχι για άλλους λόγους. Γι' αυτό και επιμένει ο Χριστός στο: «Ακολουθείτω μοι». Οι εντολές Του προσφέρονται δηλαδή σε εκείνους που πρόκειται, ή σε όσους ήδη τον ακολουθούν, και όχι για τους κακούς, ληστές, εγκληματίες και άλλους παρόμοιους, που παραμένουν έτσι, ΧΩΡΙΣ ΜΕΤΑΝΟΙΑ. ΟΥΤΕ ΕΠΙΤΡΕΠΕΤΑΙ ΝΑ ΠΡΟΚΑΛΟΥΜΕ ΕΜΕΙΣ ΟΙ ΙΔΙΟΙ τις οδύνες, δυσάρεστες καταστάσεις και στενοχώριες, ζώντας και πράττοντας ιδιοτελώς,

διότι τότε δεν συγκαταλεγόμαστε στους μαθητές του Κυρίου.

«Διότι», επεξηγεί ο Ιησούς, «εκείνος που θέλει να σώσει ΕΓΩΙΣΤΙΚΑ τη ζωή του, θα χάσει την πνευματική και μακάρια αιώνια ζωή. Όποιος όμως ΘΥΣΙΑΣΕΙ τη ζωή του για την ΟΜΟΛΟΓΙΑ και υπακοή του σε μένα και την αλήθεια που σας διδάσκω, αυτός ΘΑ ΣΩΣΕΙ ΤΗΝ ΨΥΧΗ ΤΟΥ στον μέλλοντα βίο, όπου θα κερδίσει την αιώνια ευτυχία». Το μήνυμα του Κυρίου στο σημείο αυτό είναι η ασυγκρίτως μεγαλύτερη αξία της ψυχής από όλα τα πλούτη, τις τιμές και τις απολαύσεις του παρόντος αιώνας. Αρνούμενος κάποιος το Χριστό, και ποντάροντας μόνο στην υλική του ευτυχία, είναι πλήρως χρεωκοπημένος και ανέκφραστα χαμένος, αφού χάνει την ψυχή του οριστικά και αμετάκλητα.

Και συνεχίζει ο Ιησούς: «Οποιοσδήποτε», λέγει, «ΝΤΡΑΠΕΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ και τους λόγους μου, επηρεαζόμενος από τις περιφρονήσεις και τους χλευασμούς των ανθρώπων, αυτόν θα ντραπώ κι εγώ, θα αποκηρύξω και δεν θα αναγνωρίσω σαν δικό μου μαθητή, όταν θα έρθω κατά τη Δευτέρα Παρουσία μου με τους αγίους αγγέλους, περιβεβλημένος την απαστράπτουσα δόξα του Πατέρα μου». «Όποιος ντραπεί για μένα ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΜΟΥ», λέγει ο Κύριος. Υπάρχουν πράγματι σήμερα πολλοί άνθρωποι, που δέχονται γενικά και αόριστα το μεγαλείο του Χριστού, αλλά αρνούνται αρκετές απ' τις διδασκαλίες Του. Και αυτοί επίσης θα συγκαταλεχθούν με εκείνους που αρνούνται τον Κύριο της δόξης, σύμφωνα με τα λόγια του ιδίου. Με τον τρόπο αυτό προτρέπει επίσης και τους ασθενέστερους εκ των μαθητών Του να συμμετάσχουν στα επακολουθήσαντα παθήματα και την ταπείνωσή Του.

Τέλος, για να μην λιποψυχήσουν οι μαθητές Του, δεδομένου ότι πολλά δυσάρεστα και αυστηρά τούς είπε ο Χριστός, για κινδύνους και παθήματα και κρίση των ανθρώπων, τούς αποκαλύπτει και το εξής: «Σας λέγω αληθινά, τους λέγει, ότι υπάρχουν μερικοί απ' αυτούς που στέκονται εδώ, οι οποίοι δεν θα δοκιμάσουν θάνατο, προτού να δουν την κάθοδο του Αγίου Πνεύματος, την εγκαινίαση και την δυναμική, εκ του Παρακλήτου, ΕΠΕΚΤΑΣΗ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΕΠΙ ΤΗΣ ΓΗΣ».

Πράγματι, σύμφωνα και με την προφητεία του Ιωήλ, όπως περίφημα την εξήγησε ο Απόστολος Πέτρος μετά την Πεντηκοστή, η έκχυση του Αγίου Πνεύματος στον κόσμο εγκαινίασε την περίοδο της Χάριτος του Κυρίου, δηλαδή της Εκκλησίας, και τη φωτοφόρα Θεοφάνειά Του στις ανθρώπινες καρδιές.

ΒΟΗΘΗΜΑΤΑ:

Η ΚΑΙΝΗ ΔΙΑΘΗΚΗ, Ελληνικής Βιβλικής Εταιρείας, 2003

ΥΠΟΜΝΗΜΑ ΕΙΣ ΤΟ ΚΑΤΑ ΜΑΡΚΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ, Π.Ν. Τρεμπέλα, εκδ. 'Ο Σωτήρ', Αθ. 1993

ΚΗΡΥΓΜΑ ΚΑΙ ΘΕΟΛΟΓΙΑ, Γεωργίου Πατρώνου, τ. β', έκδ. 'Αποστολικής Διακονίας', Αθ. 2003

Κυριακή μετά την Ύψωση του Τιμίου Σταυρού (Μάρκ. 8,34-9,1)

Εμφανίσεις: 1606

ΛΟΓΟΣ ΚΑΙ ΥΠΑΡΞΗ, Κων/νου Γρηγοριάδη, τ. α΄, έκδ. β΄, έκδ. 'Η Μεταμόρφωσις του Σωτήρος', Αθ. 2001

ΤΟ ΚΑΤΑ ΜΑΡΚΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ, Ιω. Καταβιδόπουλου, εκδ. 'Π. Πουρναρά', Θεσσαλ. 2005